

Capítol VIII

D'aquell dia me'n recordaré tota la punyetera vida. Segur. Era un assolellat dissabte de març. Per no variar, no havia pogut aclucar l'ull en tota la nit, pensant en on aniria realment aquell dissabte a fer alpinisme el meu estimat Tom i quin tipus d'exploracions i d'aventures deuria fer: "li *molen* les muntanyes velles o li *molen* només les jovenetes? Paga realment per dur a terme aquesta activitat tan excitant o bé ho fa de forma gratuïta?" vaig barrinar tota la nit.

No ho sabia del cert, però després de patir les seves incoherències, això és el que jo pensava. I com que cada cop que jo havia volgut aprofundir en el tema em llançava una mirada que feia por i a més m'havia arribat a amenaçar de "llançar-me per la finestra" si insistia amb preguntes sobre el fabulós món de l'alpinisme, vaig optar per deixar-ho córrer. Aparentment, és clar. Ja no aguantava més les nits d'insomni que estava patint dia rere dia i havia arribat a la conclusió següent: "després d'haver-lo tractat sempre com un rei: no em mereixo aquest patiment."

Així que això és el que vaig decidir: solucionar el tema per mi mateixa. Com? Se m'acudien un bon grapat d'idees estrambòtiques per a dur a terme... El cert és que se me n'anava *la bola*... "Potser necessito

un psicòleg?”, rumiava. Però tot d’una em va venir com una mena d’inspiració. I en aquell moment vaig veure-ho clar. Una cançó va envair la meva testa:

“RESISTIRÉ, erguido frente a todo
me volveré de hierro para endurecer la piel
y, aunque los vientos de la vida soplen fuerte,
soy como el junco que se dobla;
pero siempre sigue en pie.”

Òbviament no és el tema de Rebelde Way, sinó el del Dúo Dinámico. Els autèntics artistes, per a mi, dels dos grups esmentats. Sento carregar-me els Rebelde Way (perquè, entre altres coses, em cauen molt bé els *sudaques*) però recordem-ho: la llibertat d’expressió, teòricament, existeix. Així, em vaig dir a mi mateixa: “no aniré al psicòleg, resistiré!” D’aquesta manera, estava totalment decidida a AGAFAR EL TORO PER LES BANYES. Si en Tom no em volia dir en quin coi d’eixam s’havia fotut, ho descobriria per mi mateixa. I vaja, que l’aventura va ser com una autèntica *pel·li*.

Em vaig despertar a les set del matí, (bé això és un dir, perquè com ja deureu suposar, no havia dormit gairebé gens), hora en què sabia del cert que el meu estimat Tom s’aixecava per marxar. I és que cada dissabte em trucava a les set del matí per acomiadar-se de mi. Una mica egoista (per no dir bastant) sí que era, el paio. Ja em direu... trucar-me a les set del matí d’un dissabte, quan jo en teoria encara dormia! És clar que jo no li havia confessat que patia insomni. Sincera com sóc, havia après a reprimir-me (de fet m’estava tornant un xic inaccessible) i a no explicar tantes

coses, ja que en Tom, amb les butllofes que es marcava, havia destrossat l'incondicional amor i confiança, que jo sempre li havia brindat. Ja no me'n fiava, d'ell. Ni un pèl.

Tot i així, seguia enamorada. I és que m'havia agafat fort i no havia pogut ni pensar de qui m'havia enamorat. Havia estat un enamorament instantani (com el Niskwic) ja que des del primer moment, quan la meua mirada va topar amb els seus misteriosos ulls de ciència ficció, vaig perdre el món de vista.

Però per fi me n'adonava que estava enamorada d'un individu que provocava que gairebé perdés l'amistat amb amics íntims, que estigués tot el dia espaordida per culpa de les seves amenaces, que em preocupés fins al límit de no poder dormir de patiment... Per fi me n'adonava que, efectivament: "el cor té raons que la raó no entén". I que precisament per això cal tenir el cap ple de somnis i els peus aferrats a terra.

I que n'arriba a ser de totilet, el cor! A vegades. És clar, com que el pobre no té cap, en conseqüència és absolutament totilet. A vegades. I havent conegut aquesta trista realitat, el cert és que només espero que tots els nens innocents, per molt rebels que siguin com els meus, vigilin bé de qui s'enamoren abans d'entrar en una altra dimensió (desconeguda?) i que ho facin, molt abans, que no sigui massa tard.

Bé, tornant al tema, la sensació que vaig tenir aquell fabulós dissabte primaveral va ser la d'haver-me fotut dins d'una *pel·li*. Una *pel·li* no gaire convencional, ratllant el gènere de la ciència ficció i

de sèrie B. De fet, la cosa va ser completament surrealista. Tot i així, no em penedeixo del que vaig fer. Eren, com cada dissabte quan en Tom em trucava (abans d'anar a les muntanyes del Canigó, que fresques són i regalades) les set en punt del matí.

—Bon dia, reina.

—Bon dia, rei.

—Com estàs?

Vaig fer un fals badall, abans de contestar-li:

—Bé, i tu?

—Amb moltes ganes de pujar muntanya.

“Voldràs dir muntanyes i joves” vaig rumiar, però només em vaig atrevir a cantar:

—On aneu avui?

—Ahhhhhhh, d'allonses, ahhhhhhh, als Pirineus anem (semblava voler convèncer-se de la idea) sí, sí, als Pirineus!

Una punxada súper punyent (més que com la d'un ganivet, com la d'una descomunal espasa) es va clavar en el meu cor marcit. Em feia molt mal que em mentís i no era ni molt menys el primer cop que ho feia. A més, com que jo m'adonava perfectament de quan em mentia, que per cert era gairebé sempre, la veritat és que em feia sentir com una autèntica bleada assolellada. Però per por (com sempre) vaig fer veure que tot rutllava:

—Em sembla molt bé, Tom.

Tot i així sí que vaig atrevir-me, com a mínim, a tallar-li el rotllo. No suportava més femta.

—Caram! Tom: em truca el meu oncle. Recordo que m'havia de comentar alguna cosa bèstia, avui.

Però no estava acostumat en Tom, a que l'encaterinada i càndida Tere li tallés el rotllo. Així que, valgui la redundància, es va tallar.

—Mmmmmmm, ahhhhhh, mmmmmmm, bé, mmmmmmm.

—Parlem després, et sembla?

—D'acord, d'acord. Et truco en tres minuts...

Vaig posar la directa:

—No. Tom: el meu oncle em va dir que havia de parlar seriosament amb mi, avui. Ja saps que s'apropa la selectivitat i que els alumnes estan desorientats.

—Mmmmmmm, bé et trucaré més tard, doncs.

“Jo ja no et *pillo* més el telèfon, encara que et passis el matí trucant.” Aquest va ser el meu pensament, en aquell moment. Les meves paraules:

—Molt bé, maco. Fins després!

—Fins després, reina.

Vaig penjar el mòbil que m'havia deixat el meu pare i vaig llençar-lo, amb un gest ràpid, dins la bossa. Jo estava dins del cotxe del meu pare, molt a prop de can Tom. Li havia demanat al meu vell, el dia abans, que em deixés (a part del mòbil) el seu estimat Vulvo del segle passat (cotxe que en Tom no sabia ni que existís) per anar a Clarna a veure els amics. Vaig dir-li que últimament el meu preciós i estimat vehicle, el trasto, estava fet pols i que no anava gaire bé. Això últim era la veritat pura i dura.

El cert és que fer d'actriu pot resultar ben faceciós. De fet, sempre m'ha ENCANTAT. Però encara resulta més engrescador fer-ho, algun cop, en

la vida real, sovint, massa real pel meu gust. Ho heu provat mai això de jugar a ser actor? Us ho recomano. Així, podreu comprovar que és realment interessant arribar a crear una realitat paral·lela, comprovant que aquesta també té sentit en la vida real.

El cas, però, és que tot el que vaig fer i el que va passar aquell fabulós dia primaveral va ser una autèntica paranoia. Jo anava amb un mocador al cap i amb unes ulleres de sol gegantines (herència *hippie* de la meua mare). La fila que jo feia era de l'estil "*Thelma i Louise*". Impossible de ser reconeguda, en ple segle XXI. A més portava un vestit amb reminiscències de "*Pearl Harbour*", com els que surten a la *pel·li* del Ben Affleck. Súper cursi, vaja.

Al seient del copilot (i això costa de creure però és real com la mateixa vida) hi portava, atenció: una nina inflable! La pobra devia passar una calor impressionant. I és que li vaig encasquetar un barret de *cowgirl* al cap (que gràcies a Déu li tapava tota la cara), un colossal mocador al coll, titàniques ulleres de sol damunt el barret i un vestit de llunes, encara molt més ridícul que el meu... Què voleu!? Es tractava de convertir-se en una ALTRA persona, no? I tampoc no em podia gastar gaire pasta amb la ximpleria.

Total: un paranormal panorama.

I és que sóc perfectament conscient que tot plegat és molt *frikie*, però havia de fer EL QUE FOS per enxampar d'una vegada en Tom, en plena feina, a la muntanya. No podia permetre que aquell boc continués abaixant-me la cresta d'aquella manera.

Jo, que sempre m'havia portat tan bé amb ell i

havia estat tan pacient... tan sincera... tan encaterinada com estava... Bé, anem al gra. La qüestió és que el paio va sortir de casa seva al cap de deu minuts d'haver parlat amb mi per telèfon. Jo li havia donat el número del mòbil del meu pare, dient-li que el fix de casa meva no anava bé. Ho tenia tot programat.

En aquell moment, però, estava una mica nerviosa per por que em descobrís. I és que, de fet, encara que estigués un pèl lluny del seu punt de mira, estava ben visible. A més, jo a ell l'hagués reconegut, segur, encara que anés disfressat de Bart Simpson, encarcerat com Matusalem o embenat com "*The mummy*".

Sovint, quan s'acostava per darrera, sense mirar-lo, ja SENTIA que era ell. I sempre ho encertava. De la mateixa manera ell també podia encertar-ho, no creieu? Encara que és cert que ALGUNS homes, per aquestes coses, són una mica tanoques, a vegades. Els manca aquest sisè sentit que tenim les dones. I justament perquè ells no tenen aquest sisè sentit i els fa ràbia, ens titllen de rares, llunàtiques i complicades. Però què faríem les dones sense els homes!? POTSER tindríem alguns problemes a l'hora de canviar la bombeta del sostre, per exemple.

Bé, el cas és que en Tom va sortir de casa. I va ser molt bèstia perquè justament en veure'l, el mòbil de mon pare va començar a sonar. Era ell. "Carregós!" vaig rumiar. No li havia dit que no em truqués perquè havia de parlar amb el meu oncle aquell dia? Comprovat: quan més passes de la penya és quan més

et van darrere. Que babaus, tots plegats! Total: que a mi em va fer un salt el cor i gairebé m'arriba a la lluna.

I si m'ENXAMPAVA? Què li deia? Que reconeixia que no hi era tota? Que necessitava assistència psicològica de manera urgent? Que me n'anava cap a una festa de disfresses? Que m'havia inundat la melangia pels anys 60?

El paio mentre escoltava el mòbil mut (jo, lògicament no li responia) em clavava la seva mirada assassina. I jo resava: “Déu meu que no senti el mòbil des d'allà i que es pensi que sóc la Louise, Déu meu transforma'm en la Louise per un momentet, d'acord?”

Em vaig saber controlar. Sempre m'ha agradat molt el món de la faràndula i com que he fet d'actriu en tallers i concursos de col·legis, associacions i universitats varies, sempre he fet una mica el paperet. Així que tot i que ens miréssim mútuament per un instant (que va semblar tan interminable com la història) jo vaig mantenir la calma. Vaig fer veure que no el coneixia, vaig fer veure que el mòbil no existia i vaig treure un mapa fent veure que buscava... NO SÉ QUÈ, perquè era de l'àrea metropolitana de Viena (un xic lluny de Vilamau) i a més estava al revés. Sortosament, el telèfon va deixar de sonar. El paio s'APROPAVA cap al meu cotxe. Molt fort.

Em volia morir. “Ara definitivament complirà l'amenaça de tirar-me per la finestra, el brètol... es pensarà que estic del tot sonada!?” rumiava mentre feia veure que buscava, concentradament, al mapa... què sé jo!

En Tom s'apropava cada cop més i a mi em batejava el cor a mil per hora. Al cap d'uns segons vaig tenir-lo palplantat davant la finestra del cotxe. El paio va fer al vidre: “toc, toc, toc” amb la maneta. De sobte, em va venir un flaix. No sé si per instint de supervivència o per quins set sous, però el cas és que vaig pensar: “Tere, ETS LA LOUISE”. I m’ho vaig creure. I crec que les ulleres que em tapaven mitja cara, el mocador que m’amagava quasi tota la testa i la cabellera recollida em van ajudar a creure-ho. Vaig optar per abaixar la finestra fent cara de ximpleta total, tapant-me la boca amb el mapa.

—Bon dia!

Així va saludar-me en Tom, mentre em dirigia una mirada inquisitiva que m’omplia d’esfereïment, però vaig decidir fer el cor fort i seguir fent el paper de Louise, en versió tòtila total. Abans, però, que jo pogués obrir boca, el nen va deixar caure una altra frase:

—T’ho han dit mai que ets molt bonica?

“Ets la Louise, Tere” em repetia jo mentalment. I així vaig voler-li manifestar:

—*Sorry?*

El paio va fer cara d’astorament. “Una guiri en aquest cul de sac que és Vilamau?” deuria pensar. Així que, amb aire de súper sorprès, em va preguntar:

—No ets d’aquí?

La cosa semblava rutllar.

—*I don’t understand*

Visca l’anglès del *col·le* i de la *uni*! I que visqui per molts anys. Ja ho sabia que les lliçons de *teacher*

Donna em servirien algun dia per alguna cosa més que per a desafinar a la dutxa... El nen seguia encara amb cara de babauet, mentre afirmava:

—Bé, jo només et volia dir que m’has semblat molt guapa.

“Serà tros de quòniam! Però si gairebé no m’ha vist la cara!” rumiava jo enfurismada, mentre seguia fent-me la bleada:

—WUAPA?

Em començava a sentir orgullosa del meu talent artístic. Ell, però, en no poder comunicar-se correctament començava a sentir-se aclaparat:

—Bé, com que no m’entens... que estàs bona, tia!

—*I beg your pardon.*

—Res, noia, que... GUS BAI!

“Serà incompetent, el paio!”, vaig cavil·lar. Mira que no saber ni dir adéu en anglès... Tela marinera! A veure: no vull pas fatxendejar de res, però crec fermament que absolutament tots els humans (o gairebé tots, d’acord) sabem dir en diferents idiomes paraules tan simples com ara: *ciao*, *sayonara*, *aufidersen*, *au revoir* i *good bye*. Déu meu! Tothom té una mica de cultura popular. Tothom menys en Tom. I és que arribar a l’extrem de dir GUS BAI... Però la veritat és que mai no ha estat gaire clarivident, el pobre. Tot i així jo li vaig seguir el rotllo i increïblement el paio se’n va anar més feliç que un gínjol, mentre jo li repetia:

—GUS BAI! GUS BAI!

Moooooooooort foooooooooort. No m’ havia reconegut! O jo era molt bona actriu... o el paio no estava

gens enamorat.

El vaig anar seguint amb la mirada. El nen anava a peu. Quan ja no el veia, vaig arrencar el cotxe, anant molt a poc a poc. Vaig adonar-me que es dirigia a l'estació d'autobusos. Jo seguia anant molt a poc a poc, amb la sort que al poble de mala mort que és Vilamau ningú no em xiulava. Gairebé no n'hi havia, de trànsit.

En Tom va arribar a l'estació i jo vaig situar-me lluny dels dos AUTO-MAU aparcats. Però suficientment a prop com per veure què feia.

Vaig tenir sort, ja que el nen va pujar a un AUTO-MAU. “De conya! Em sé perfectament tots els horaris del bus, que va sempre a Clarna i que a més sé que triga 40 minuts exactes”, vaig pensar. I també vaig dir-me: “així que se'n va a fer alpinisme a la platja, no?”

Sigui com vulgui, allò m'anava com un anell al dit. Aniria amb el carro per la carretera vella que va del poble a Clarna i segurament arribaria abans que la tartana d'AUTO-MAU, en què viatjava en Tom. Esperaria pacientment la meva presa, al costat de la meva Thelma (que de tan bona que era ni es queixava) a l'estació dels AUTO-MAU de Clarna.

Un cop a Clarestelzona, vaig aparcar al coi de pàrquing de El Cort Interès, en el qual sempre et claven un ull de la cara. Des de El Cort es veia perfectament l'estació d'autobusos de la meva vila, que estava a dues passes.

L'autobús d'en Tom no va trigar en arribar. Vaig clissar com baixava de l'autobús i com es dirigia

al metro. El vaig seguir amb la sort que a la gran ciutat hi ha tanta penya, que un passa fàcilment desapercebut. A més, el molt gamarús no va girar-se ni un moment. Jo vaig pujar al vagó de darrera d'en Tom. No sabia ben bé cap on em dirigia. Però de seguida vaig veure que no pas cap a la zona alta de la ciutat.

Al cap d'una estona vaig guipar, des de la finestra interior del meu vagó (des de la qual es guipava perfectament la penya dels del següent) com en Tom es decidia a baixar. Com que hi havia molta gent que volia sortir alhora d'aquell formiguer, per poc em quedo a dintre! Però vaig sortir-me'n (empenyent una mica). Jo, amagadeta en la multitud, observava aquell gamarús que s'endinsava... em va costar uns segons reconèixer el paisatge urbà de la zona. Només uns segons, però. Havíem anat a parar al barri xinès! Els de les altres ciutats no ho sé pas, però el que és el barri xinès de Clarna, de glamur en té ben poc. I a més, tampoc posseeix un encant bohemí. Més aviat diria que fa por.

Vaig seguir en Tom per un seguit de carrerons estrets, depriments, bruts i pudents fins que el paio es va aturar davant d'un bloc de pisos, que demanava a crits ser enderrocat. Quan ja feia cinc minuts que el mosso havia entrat al súper bloc vaig decidir arriscar-me i anar fins a la porta de l'espantós edifici. Vaig observar el meu voltant i em va semblar que no hi havia perill. Llavors vaig optar per entrar sense fer soroll i vaig decidir pujar les escales, molt a poc a poc.

Quan vaig arribar al replà del primer pis em va semblar sentir la veu d'en Tom. Vaig quedar-me al costat d'aquella tronada porta de fusta, d'esquena a la paret, i vaig seguir escoltant. Vaig tornar a sentir una veu:

—Porto la pasta.

Era en Tom! Quina pasta portava? La Galio? No ho sé del cert, però el cas és que el seu company no semblava fiar-se'n, ja que va demanar-li:

—Ensenya-me-la.

El senyor desconegut, que parlava, tenia una veu profundament ronca. Fins i tot feia angúnia, perquè semblava que el simple fet de parlar li suposés un gran esforç. Es va produir un moment de silenci. Em vaig espantar. Però tot i així em vaig atrevir a posar-me de cara a la ruïnosa porta que... tenia un petit orifici! Justament al costat del pany, com si l'haguessin intentat forçar.

Les cames em tremolaven, però vaig fer-me la forta i vaig mirar pel forat. En Tom estava d'esquena, però li veia la cara a l'home de la veu ronca. Era repulsiu. Tenia una cicatriu impressionant que li travessava de punta a punta tota la galta dreta i portava una cabellera ronyosa i canosa, recollida en una espècie de monyo. A més, era guenyo, gras i a sobre suava com un garrí. Sí. Un fàstic. No en tinc ni idea de la pasta que en Tom va mostrar-li al Cara Partida, però el que sí que vaig veure és com el Cara Partida es treia de la butxaca un paquet transparent, ple d'una mena de pols blanca com la neu.

En Tom va agafar el paquet i va alçar-lo, buscant la llum de la miserable bombeta del sostre, que penjava d'un fil tan prim que semblava el d'una canya de pescar. Després d'observar, durant uns segons, el que estava clar que era un paquet de cocaïna (perquè les pólvores de talc no es posen en bosses transparents, ni costen una bona pila de pasta Galio, que jo sàpiga) el meu estimat amor va engegar-li al Cara Partida:

—Ets un fill de puta, Gus! Si no me'n passes de la bona t'ho juro que et tiro per la finestra!

Vés per on! Jo no era l'única persona del món a qui el paio volia tirar per la finestra. És clar que no ho sabia, això, el Cara Partida. Ni crec que li interessés el tema. Però el que sí que li interessava en aquell moment era amenaçar:

—O la prens, o te'n quedes sense, Putin!

Putin? Així l'anomenaven els de la màfia del barri xinès? Vaja, vaja. Em vaig quedar al·lucinant. I no vaig ser pas l'única, ja que el Cara Partida també va al·lucinar una mica quan en Tom va cridar-li:

—Et tiraré per la finestra, cabró!

Les cames em continuaven tremolant i el cor m'estava a punt d'explotar. Em començava a penedir una mica d'haver arribat tan lluny. "Potser en lloc de fer aquest tètric viatge fins al cor de la màfia clarestelzina hauria d'haver-me gastat uns diners amb un psicòleg que em donés pastilletes per a dormir", vaig rumiar. Però ja era massa tard. La realitat és que estava presenciant una autèntica baralla entre dos mafiosos que semblava que s'anessin

a matar d'un moment a l'altre, sense cap mena de recança. I el pitjor era que un dels dos era el meu apreciat xicot, a qui havia estimat durant gairebé un any i del qui n'estava enamorada, encara.

Estava realment espantada. Tot i així seguia observant pel forat de la porta. No gosava ni respirar. De sobte; vaig veure com en Tom, que de musculat ho ha estat sempre (especialment dels braços) fotia la mà al coll del Cara Partida. El va apretar amb tanta mala bava que va aconseguir, ben aviat, que la cara de la víctima es posés tan vermella com un pebrot. Jo em pensava que el matava. I estava disposada a posar-me a cridar, abans que presenciar un assassinat (no m'ho vull ni imaginar: quin trauma!) Però, sortosament, el Cara Partida se'm va avançar:

—D'acord, Putin, d'acord!

El Cara Partida va treure's de la butxaca esquerra del seu pantaló de pana prehistòric una bosseta transparent amb més pólvores màgiques. L'anomenada bosseta semblava, a simple vista, exactament igual que l'anterior. En Tom va agafar-la, va alçar-la i va col·locar-la el més a prop possible de la ruïnosa bombeta del sostre. El meu estimat va exclamar:

—Tu estàs tarat, o què et passa!?

Vaig observar com en Tom es magrejava un moment la cama dreta. El paio va treure una navalla i va col·locar-la al coll del Cara Partida, mentre li comunicava les seves intencions:

—No penso campar fins que no aconseguixi allò que em vas prometre.

Vaig observar com els pantalons del Cara Partida començaven a humitejar-se. I tot d'una, em van entrar unes ganes terribles de plorar. Però la por que algú pogués escoltar els meus gemecs, me'n va fer passar les ganes de cop. Així que em vaig quedar amb la sensació de tenir un nus a la gola, mentre vaig sentir el Cara Partida que cridava:

—És la de sempre, Putin! Estàs tarat!

El coll del Cara Partida va començar a sagnar i com que jo tinc fòbia a la sang, ja des de petita i encara no sé ben bé per què (potser algun psicòleg m'hauria de fer una regressió a la infància per via hipnòtica?) les cames em van començar a tremolar d'una manera bèstia. De fet, tota jo tremolava. I, com posseïda per una força superior a mi i espantada pel moviment convulsiu del meu cos, que no podia controlar, em va sortir molt de dins, també sense poder-lo controlar, un crit d'auxili que no va anar precisament adreçat a la policia. La cosa va anar així:

—MAAAAAAAMAAAAAAA!

Malauradament la mama no va aparèixer. Presa del pànic, vaig optar per convertir-me en llamp, tirant-me per les escales. No vaig sentir dolor. Només una caguera terrible a que m'ensexampés en Tom. Però, afortunadament, després del meu intent d'immolació, vaig aconseguir arribar a l'entrada del bloc en una dècima de segon. Tot va resultar ser extremadament ràpid. Vaig sentir un cop de porta i unes passes frenètiques.

En Tom, o el Cara Partida, o tots dos (no ho sé, perquè no em vaig atrevir a girar) venien darrere meu.

Els passos eren violents, ràpids i decidits. Presa d'un autèntic atac de pànic en tota regla, vaig aixecar-me com si fos un coet i em vaig fotre a córrer com si fos el mateix Fill del Vent en els 100 metres llisos. No havia corregut mai tant en ma punyetera vida. SEGUR.

De fet, el cas em sembla digne d'estudi: sóc prima, baixa, poca cosa, absolutament negada per a l'esport i tot i així constato fermament que en aquell moment de la meua vida una força molt bèstia i irracional (instint de supervivència?) que es va apoderar completament de mi, em va fer VOLAR. Literalment. De fet, el que vaig arribar a fer en aquell instant (ho juro pel Homer Simpson) va assemblar-se més al llançament d'Apol·lo XIII cap a l'espai que no pas a una carrera d'atletes professionals.

Així doncs, vaig arribar al metro, completament ofegada (fotut tabac!) amb la cara vermella com el nas d'un pallasso (així me la sentia) amb un autèntic atac de tos i amb una por terrible a tot i a tothom. Realment devia fer cara d'estar molt espantada i segur que feia una fila d'allò més *frikie*, ja que tothom em va començar a mirar com si fos ben bé una criatura d'un altre planeta. Avergonyida, vaig abaixar el cap i només quan va arrencar el metro em vaig atrevir a mirar per la finestra. Vaig somriure. D'en Putin i d'en Cara Partida: ni rastre. Havia volat.